

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

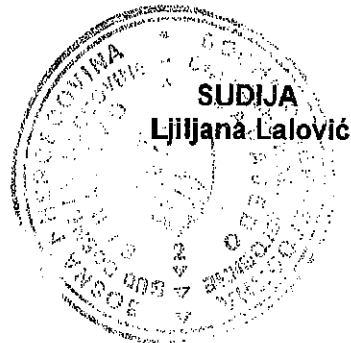
BOSNA I HERCEGOVINA - БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА			
AGENCIJA ZA ZAŠTITU LIČNIH PODATAKA			
AGENCIJA ZA ZAŠTITU LIČNIH PODATAKA			
SARAJEVO			
2-6-02-2025			
OPREMA: BHO:			
Opis:	Opis: BHO:	Opis: BHO:	Opis: BHO:
03-1-	37-9-	193-3	729

Broj: S1 3 U 047381 24 U
Sarajevo, 25.02.2025. godine

AGENCIJA ZA ZAŠTITU LIČNIH PODATAKA U BiH
Ul. Dubrovačka br. 6.
SARAJEVO

U prilogu dopisa dostavljamo Vam 2x Presudu ovog Suda broj: S1 3 U 047381 24 U od 25.02.2025. godine, uz vaš spis.

Prilog: Kao u tekstu

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 З У 047381 24 У
Сарајево, 25.2.2025. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек као чланова вијећа, уз судјеловање Славице Малинарић као записничара, у управном спору тужилаца [име] из Гацка, са боравком у САД, које заступа адвокат [име] из Бањалуке, против рјешења број: УП1 03-1-37-1-400-16/23 од 22.12.2023. године тужене Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини, улица Дубровачка бр. 6, Сарајево, у управној ствари поништења управног акта, на нејавној сједници одржаној дана 25.2.2025. године, донио је сљедећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Рјешењем тужене број: УП1 03-1-37-1-400-16/23 од 22.12.2023. године, усвојен је приговор [име] из мјеста Кључ, општина Гацко, изјављен у односу на поступање комшија Амеле [име], којим је забрањено да путем камера видео-надзора, постављених на њиховом стамбеном објекту врше аудио надзор и снимају јавни пут и околне стамбене објекте, укључујући и стамбени објекат подносилаца приговора, а уједно им је наложено да камере постављене на њиховом објекту усмјере и држе у положају у којем ће у опсегу снимања имати искључиво властиту имовину, те да, поред натписа са обавјештењем да је објекат под видео надзором, поставе и контакт путем којег се могу добити информације о видео надзору. Такођер, тачком IV изреке рјешења наведена лица, оvdје тужиоци, су обавезани да о извршењу налога из рјешења обавијесте писмено Агенцију за заштиту личних података у БиХ у року од 15 дана од дана достављања рјешења.

Благовремено поднесеном тужбом, тужилац је оспорио правилност рјешења, из разлога што у управном поступку који је претходио доношењу акта није поступљено по правилима поступка, због погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те из разлога што је утврђених чињеница неправилно изведен закључак у погледу чињеничног стања. Тужба се заснива на наводима да оспорено рјешење не садржи ваљане разлоге, нема утврђења да је против тужилаца поднесена кривична пријава због кривичног дјела Оштећење и одузимање туђе ствари, или Угрожавање сигурности, да је управо надлежно Окружно јавно тужилаштво Требиње, утврдило, између осталог, да су камере видео надзора оштећене од стране породице да је видео надзор на кући тужилаца постављен искључиво ради заштите личне имовине и да Агенција није предузела све неопходне мјере да би се утврдило које камере су праве, а које лажне и који је њихов домет, а поготово остаје недоказано да су фотографије породице биле постављене и дијелене путем друштвених мрежа, уз чињеницу да се видео записи бришу након двадесет дана од сачињеног записа. Стога предлаже да се оспорени акт поништи, а тужиоцу накнаде трошкови спора у одредијеленом износу.

У одговору на тужбу, тужени је предложио да се тужба одбије из разлога који су наведени у образложењу оспореног рјешења.

Суд је испитао законитост и правилност оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона у управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ”, број: 19/2 до 74/10), па је одлучио као у диспозитиву пресуде из сљедећих разлога:

Из образложења оспореног акта и прилога списка је видљиво да је тужена у поступку утврдила, прије свега увидом у ЦД са 35 видео записа (два из 2001. године и остали из 2002. године), са двије камере постављене на кући породице, а затим и на основу фотографија датираних на дан 27.11.2022. године, да ове видео камере, осим приватне имовине тужилаца, снимају и дио јавог асфалтног пута, стамбене и помоћне објекте подносилаца приговора, њихових комшија, околне зелене површине изван ограда приватног посједа, те другу удаљену кућу поред јавног пута, као и да врши и аудио надзор.

Правилно је тужени орган утврдио на овакво чињенично утврђење представља основ за доношење оспорене одлуке.

Није спорно, као што то наводи и тужена у оспореном рјешењу, да тужилац има право да инсталира видео надзор у сврху заштите приватне имовине од свих врста недозвољених понашања, али у исто вријеме постоји дужност предузимања свих мјера против

неовлаштеног или случајног приступа личним подацима, мијењања, уништавања или губитка података, неовлаштеног преноса, других облика незаконите обраде података, као и мјера против злоупотребе личних података, како то уосталом произилази из одредбе члана 11. став 2. Закона о заштити личних података („Службени гласник БиХ“, број: ј49/06, 76/11 и 89/11). Када се узме у обзир одредба члана 4. Закона, који у тачки а) прописује да је контролор обавезан личне податке обрађивати на правичан и законит начин, да према одредби члана 5. Закона контролор може обрађивати личне податке уз сагласност носиоца података, а без сагласности само ако су испуњени неки од услова из тачке а) до ф) члана 6. Закона, затим да према одредби члана 17. став 1. Закона контролор података не може дати личне податке трећој страни прије него о томе обавијести носиоца података, сасвим је разумљиво да тужилац не може тражити да се ослободи одговорности позивом на право на заштиту личне имовине. Тачно је и то није ни спорно за странке у поступку, да ово право има тужилац у односу на своју имовину, аки такво право се не може користити на такав начин да се крше права других, у овом случају пролазника и сусједа, да имају исто такво право у односу на властити приватни и породични живот.

Ово вијеће је, код оцјене законитости оспореног акта, имало у виду да се правила Закона о заштити података односе на личне податке које обрађују јавни органи, али и на физичка и правна лица. Члан 2. тог закона искључује примјену ових правила на личне податке које физичка лица обрађују искључиво у сврху личних активности или активности домаћинства. Домашај личних активности или активности домаћинства, код оваквог дефинисања, а према схватању овог вијећа, не може бити у мјери да врјећа право на приватност других физичких лица или домаћинстава, због чега се и не може правдати наводима да се видео записи бришу након 20 дана или да приложене фотографије нису сегменти видео записа са камера које су инсталиране на кући тужилаца. Границе или обим обухвата тих камера прелазе оквире интереса заштите личне имовине, због којих је, како се истиче, видео-надзор и успостављен и због којег је, како је тужена правилно утврдила, било неопходно оставити контакт телефон или другу врсту контакта путем којег се могу дати подаци, сваком заинтересованом, о појединостима видео-надзора, у смислу члана 21а. став 3. овог закона.

Потребно је указати да Европски суд за људска права, приликом оцјене да ли је дошло до повреде права на поштовање приватног и породичног живота из члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода користи двофазни тест који се састоји у давању одговора на питања: да ли се из околности случаја може закључити да ли се спорна ситуација своди на приватни живот, породични живот, дом или преписку, те да ли је дошло до ометања

права, да ли је ометање оправдано, у складу са законом, да ли стреми законитом циљу и да ли је неопходно у демократском друштву. У конкретном случају несумњиво је утврђено, прегледом видео записа, али и увидом у фотографије, које су издвојене са видео-записа, да се инсталираним камерама покрива не само дио јавног пута, него и имовина која није у власништву тужиоца, него у власништву других лица, комшија, што даје основ за закључак да се таквим усмјерењем и обухватом камера омета право на приватност других лица. Сагласност других лица за такво снимање није дата, а не може се оправдати ни јавним интересом, или барем за то нису дати разлози, ни потребом заштите личне имовине, с обзиром да и према налазу овог вијећа, видео и аудио надзор туђе и јавне имовине није био неопходан, јер у том смислу и нису дати разлози и докази, за заштиту тужиоачеве имовине. Стога овај суд у цијелости прихвата образложење тужене које се односи на разлоге из којих је донесена одлука као у изреци.

Како је у проведеном управном поступку правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је правилно примијењено материјално право, а није било ни повреда правила поступка, одлучено је као у изреци пресуде примјеном члана 37. став 1. и 2. Закона о управним споровима БиХ.

Записничар
Славица Малинарић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА

Давор Жилић

